

A TÁVLAT

Íme a hely. A székek fehérek. Az asztal fénylik.
Az ott ülő férfi a viaszos ragyogást nézi.
A szél újra meg újra megforgatja a levegőt,
mintha tágítani akarná a teret. Nekem – gondolja az illető.
Mindig vonzódott az idő változásához,
mely úgy rendeződik, hogy nagyobb rálátása legyen
a bánatra, még a legszemélyesebbre is. A nyílt tenger fölött
felhők hosszú polca csüng, mögötte az elmosódott nap
letűnőben – szelíd változata a történetnek,
mely, ha igaz, csak egyszer mondják el, és mindig túl későn.
A pincérnő meghozza az italt. A férfi a fogyó fény felé tartja,
de csak egy pillanatra. Vörös foltot vet ingére.
Az ég lassan sötétedik, a szél alábbhagy, a látkép fenséges.
Lilába fordulását, ebben az oldott alkonyban,
eggyel több oknak érezni az otlétre,
mert már megpillantani is egyfajta boldogság,
mintha az önmagában elég és tartós volna.